

PREFAȚĂ

Cu ochii pierduți printre picăturile de ploaie, încerc să deșlușesc misterele unei lumi ciudate ce își continuă mersul fără să ia seama de direcția în care se îndreaptă. De ce spun asta? Pentru că trăim într-o lume unde ignoranța este dusă până la extrem, unde dezvoltarea spirituală este pusă la zid, iar dacă-mi permiteți o constatare mai tăioasă voi spune că suntem resturile unei civilizații de mult pierdute. Stăm față în față cu rafinamentul discriminator și parșivismul social, iar devalorizarea intelectului uman este primordială pentru contemporaneitate. Am ajuns să definim mintea ca pe o slugă a lumii financiare și o cerșetoare a intelectului spiritual. Această pată neagră de deasupra umanității reprezintă mizeria gândirii umane, și care nu face altceva decât să pună dezvoltarea răutății la concurență cu dezvoltarea științifică a lumii.

Un început aspru dar adevărat pentru o lucrare care vrea să atragă atenția asupra unui sentiment ce poate fi singurul dușman adevărat al acestei răutăți generate de noi înșine. Acest subiect a fost preocuparea mea o mare perioadă de timp, poate și din prisma faptului că am avut ocazia să văd, să aud și chiar să trăiesc foarte multe aspecte ale acestui sentiment, încă de mulți nedeslușit. Multora poate le-a făcut rău, altora mult bine, însă sunt sigur că toți ne-am întâlnit în viața de până acum cu ***iubirea***.

Începută cu un eseu în clasa a XII-a această temă, iată a dăinuit ani buni și poate va mai dăinui și de acum înainte, dar după aproape zece ani de pribegie pe ciorne a venit timpul să o aștern pe un format adecvat așa cum se cuvine unei teme atât de frumoase dar atât de controversate având în vedere vremea și vremurile în care vorbim despre ea.

Am ales această prefață, total diferită față de cele scrise anterior, pentru a provoca intelectul vostru la o gândire profundă, reală și lipsită de orice prejudecăți. Tocmai de aceea vă invit acum să parcurgeți în liniște și cu atenție cele scrise în continuare, iar după aceea fiecare să purceadă la a gândi și continua cum îi va dicta conștiința și spiritualitatea interioară.

Așadar de aici înainte vă doresc lectură plăcută...

IUBIREA – sentiment bulversant și controversat al omenirii

Cuvânt compus din punct de vedere semantic din șapte litere este de fapt un cuvânt ce ar trebui doar la pronunțarea lui să nască fiori în sufletele noastre, Și poate asta se și întâmplă cu o parte din noi, însă prea puțini pentru a conferii lumii o imagine mai bună decât cea avută în prezent. În cele ce vor urma voi face referire doar la iubirea față de un ea sau un el, nu la cea de părinți, de semeni, etc.

Și vom începe prin a ne întreba din nou ce este de fapt iubirea? Auzim de ea probabil foarte des, dar de câte ori oare ea pronunțată este și reală și nu este doar aruncată în vânt pentru ca cel sau cea de langa noi să se simtă mai bine sau și mai grav să putem obține și noi ceva dacă spunem *te iubesc*. Din păcate vă asigur că de cele mai multe ori mulți se folosesc de acest cuvânt doar ca să se afle în treabă sau a obține anumite avantaje materiale, fizice. Însă dragi cititori, cu cele sufletești cum rămâne? Câți dintre noi iubesc cu inima și nu cu gura? Îi putem număra pe degete probabil.

Poate dacă am ști cu adevărat ce înseamnă acest sentiment divin am fi mai buni și am vedea o altă perspectivă asupra vieții. Acest dar de la Dumnezeu ne-a fost dat să ne găsim unul pe celălalt, să comunicăm unul cu altul și sufletește nu doar fizic. Ar trebui să știm toți că suntem în această viață niște oaspeți. Unii dintre noi stau mai mult alții mai puțin, dar toți avem pe lângă prezența fizică pe acest

pământ și prezența spirituală, care dați-mi voie să spun este mult mai profundă și valoroasă. Iar tocmai din această sferă își face loc și iubirea. De neuitat însă că iubirea izvorâtă din inimă și nu din minte este în veșnică contradicție cu rațiunea. De aici și vorba *gândește cu mintea nu cu inima*. Ei bine acum mulți vor sări repede să mă contrazică. Că iubirea trece prin stomac, că nu totul depinde de inimă, că trăim din bani nu din iubire. De fapt aceste afirmații sunt niște scuze în fața incapacității sau a reavoinței. Pot spune unii acum că în viață cuvintele reprezintă zero și doar banul face legea și împarte existența. Dimpotrivă voi replica eu, banul ia mințile, distruge intelectul și ruinează spiritualitatea. Iar în ceea ce privește cuvântul, să-mi fie iertat dar face parte integrantă din viața noastră și dacă noi niciodată nu vom începe să reflectăm mai profund să găsim și alte sensuri atunci vom sfârși într-o totală confuzie a vieții. Și zic asta pentru că iubirea este de cele mai multe ori dincolo de orizontul pe care noi îl privim. Și oare câți dintre noi au încercat măcar odată să privească dincolo de limită? Oare nu cumva acolo unde niciodată nu vrem să privim se află însăși sensul existenței noastre?

Tot timpul în mai toate discuțiile filozofice, intelectuale, auzim *Seneca spunea, Filoyofia lui Kant spune că...*, și tot așa citându-i la neșfârșit pe marii filozofi ai vremurilor trecute. Poate ar fi timpul ca aceștia să ia locul unui abecedar al filozofiei și nu al unui manual de existență contemporană. Ar trebui să avem sau să ne formăm propria filozofie pornind de la ei dar legând și reflectând asupra vieții actuale. Nu putem la nesfârșit să ne hrănim din vorbele lor căci vom ajunge la un moment dat să ne repetăm fără rost. De aceea putem spune că lumea a evoluat din punct de vedere științific și degenerat din punct de vedere spiritual. Și acest lucru nu este greu, trebuie doar să încercăm să gândim și să ne dăm seama de unele lucruri care trec pe lângă noi, care se întâmplă odată cu existența noastră și la aflarea cărora poate

mintea noastră ar putea genera noi perspective, noi sentimente, noi atitudini.

Revenind la iubire putem spune la fel. Acel fior care ne cucerește de multe ori în numele iubirii nu vine întâmplător, ci este de fapt o stare de beatitudine a sufletului cucerit de un sentiment înălțător. Iubirea nu va deveni niciodată rutină pentru că în fiecare zi nea este alta și totuși aceeași. Atunci când doi oameni sunt împreună din iubire putem spune că se naște un duosuflet, care poate ține piept obstacolelor vieții. Și întotdeauna iubirea adevărată, nu cea materială, fățarnică, va rezista și va înălța sufletul uman. Pentru că degeaba vei avea mâncare mâine, degeaba vei avea bani cât să-ți umple buzunarul, dacă nu vei avea pe cineva care să-ți mângâie sufletul atunci când ai lacrimi care să zâmbească atunci când râzi, care să-ți umple sufletul de bucurie. Banii nu sunt scopul în viață ci doar mijlocul, iar ca mijloc nu pot fi deasupra iubirii care în viață este scopul nu mijlocul. Aș vrea să-i aud acum pe mulți spunând vorbărie goală, timp pierdut aiurea mai ales în ziua de azi când valorile umane interioare nu mai sunt apreciate. Greșit! Tocmai acum ar trebui să se vorbească mai mult, tocmai acum ar trebui mai mult timp sacrificat pentru astfel de discuții, acum când viața noastră este la o răscruce între bine și rău. Este adevărat că deja mulți sau grăbit să o apuce pe calea cea mai ușoară prin care toate sunt obținute rapid și ușor însă rezultatele se văd în degradarea noastră ca om, ca spiritualitate.

De acord că toți avem probleme, gânduri ascunse și într-un fel sau altul trebuie făcute loc și acestora precum trebuie și rezolvate. Însă de ce trebuie mereu să gândim doar în avantajul nostru, chiar și atunci când acest lucru îl poate afecta pe cel de lângă noi? Acest sentiment care de la începuturile lumii și până în prezent a făcut parte din noi merită mai mult decât să fie terfelită și denaturată sau chiar

folosită pe post de șantaj în obținerea câștigurilor nicidecum interioare.

Să începem acum pe rând să tratăm toate aspectele sale căci doresc să vin în întâmpinarea tuturor care vor să afle sau mai bine zis să vadă confirmarea lor, confirmare pe care o aveau în gând dar nu aveau curajul să o recunoască. Și bineînțeles că vom începe cu lacrimile care indiferent de gen, stare și situație își fac apariția mai devreme sau mai târziu. De ce lacrimile pot fi dulci dar și amare? O lacrimă vărsată din iubire este mult mai profundă decât un zâmbet banal. Lacrimile și fiorii sunt părți ale sufletului nostru care, neputând comunica prin cuvinte folosește stări care definesc omul ca și sensibilitate. Astfel atunci când cineva iubește atât de mult încât doar simpla prezență a celui iubit îi provoacă fiori sau apar lacrimi de fericire, sufletul se răsfăță în lumea lui interioară exaltând a împlinire și fericire. La fel însă când cel ce iubește are lacrimi de tristețe datorită unei persoane care nu-i împărtășește sentimentele, sufletul este trist și apăsător. Însă și în această situație inima, a cărei măreție nu poate fi niciodată descrisă, încearcă să-și orienteze, cu greu într-adevăr, atenția în altă parte. Explicația mea în acest caz ar fi că este mai bine să fi suferit atunci nevinovat decât mai târziu să se fi adevărit că de fapt acea iubire nu-și avea rostul acolo și atunci, căci poate mai târziu se va ivi adevărata iubire împărtășită care va dainui timp îndelungat. Pentru cei sau cele care se află în această situație, folosindu-mă și de o experiență personală, le pot spune să-și lase lacrimile suferinde să se prelingă pe obrazul lor atât cât este cazul și să ridice capul sus ca adevărata iubire care le e predestinată poate fi chiar lângă ei sau ele, doar să fie deschiși către ea.

Bineînțeles că mai sunt și lacrimile care curg atunci când cineva ne părăsește, atunci când cineva ne înșală. Ei bine dacă persoana de lângă noi a fost în stare să plece sau să recurgă la rafinamente ale răului, înseamnă că nu a fost

pentru noi. Poate a reprezentat un capitol important al vieții noastre, poate ne-a făcut să ne simțim bine dar nu a fost reprezentarea absolută a iubirii noastre în viață. Și cu atât mai mult suferința va fi întoarsă cu o iubire reală și frumoasă care va alina trecutul și va deschide un orizont al vieții atât de frumos încât acele lacrimi își vor face simțită prezența din nou dar de această dată printre zâmbete de bucurie și împlinire. Așadar dragi cititori nu vă temeți de lacrimi și nu fugiți de ele. Fac parte din viața noastră și trebuie să le acceptăm și să le valorificăm așa cum sufletul ne-o cere.

Poate dacă am reuși să vedem în iubire un ideal, o realizare interioară supremă am fi mai buni, mai curați, mai pregătiți spre a descoperi noi orizonturi spirituale. Știu foarte bine că uneori a iubi e dureros și ne răvășește atât psihic cât și fizic, dar trebuie să luăm asta ca pe o parte a omului prin care trebuie să trecem fiecare, căci nu cred să existe vreo persoană care să nu fi suferit măcar cinci minute din iubire, atât doar că unii sunt mai mult sau mai puțin dispuși să recunoască acest lucru. În primul rând că această suferință ne călește în viață, ne arată că trebuie să luăm ceea ce ni se cuvine și nu ceea ce ochii poftesc, iar mai târziu tot noi vom mulțumi că am așteptat și nu ne-am avântat pe alte căi.

Și cred că a sosit momentul să spunem sau mai bine zis să recunoaștem unele lucruri despre noi înșine în materie de gen masculin și feminin. Până acum s-au vehiculat multe explicații, analize referitor la fiecare, cu scopul de a conferi o imagine sau mai bine zis o aureolă pozitivă sau negativă genului în cauză.

În primul rând că această suferință ne călește în viață, ne arată că trebuie să luăm ceea ce ni se cuvine și nu ceea ce ochii poftesc, iar mai târziu tot noi vom mulțumi că am așteptat și nu ne-am avântat pe alte căi.

Și cred că a sosit momentul să spunem sau mai bine zis să recunoaștem unele lucruri despre noi înșine în materie

de gen masculin și feminin. Până acum s-au vehiculat multe explicații, analize referitor la fiecare, cu scopul de a conferi o imagine sau mai bine zis o aureolă pozitivă sau negativă genului în cauză.

Începem bineînțeles cu femeia pentru că indiferent de opiniile vremii și mersul vremurilor, rămâne și va rămâne printre altele alinarea lumii și conducătoarea de drept a vieții personale a fiecăruia. De ce zic asta? Pentru că în familie relații personale și anturaj privat în general va conduce tot timpul indiferent de aparențele care-l fac pe bărbat stâlpul casei. Bineînțeles că există și excepții însă mult prea retrase. Întotdeauna rafinamentul și calitățile asemănătoare cu ale unei feline uneori ne va conduce în viața personală de zi cu zi. Asta însă nu înseamnă că bărbații sunt niște roboți numai bun de manevrat prin casă sau de conduși spre știu eu ce alte lucruri. În materie de iubire putem spune ca femeile încep să iubească foarte repede și apare nu atât de mult implicarea fizică, pe cât cea sufletească. Reușesc să se lege sufletește mult mai ușor și mult mai puternic încât apoi cu greu le va fi să treacă peste o decepție. La ea este mult mai greu să reînceapă o relație și prin prisma faptului că legătura anterioară își va lăsa mult timp amprenta asupra vieții ei.

Bărbații sunt cu adevărat stâlpi ai lumii pentru că în momentele cheie sunt mult mai tari și nu intră în panică așa de ușor, astfel deciziile pe care aceștia le vor lua sunt viabile. Ei conduc lumea din afara familiei, relațiilor etc. Însă nu-i voi ridica în slăvi pentru că se află printre noi mulți care fac din scopul personal o goană nebună, cîlcînd în dreapta și stînga fără pic de resentimente. Și mă refer aici la cei care privesc femeia ca pe o unealtă numai bună de satisfăcut nevoile personale, numai bună de folosit în scopuri numai de el știute și gândite. Majoritatea, trebuie să recunosc, sunt puși pe fapte mari doar cu vorba pentru a ascunde adevărul lor gând. Și aici intervine naivitatea femeii care inexplicabil în multe

aspecte ale vieții este dispusă să creadă aproape totul. Și poate e momentul și timpul să stabilim odată pentru totdeauna ceva ce cu stupoare am auzit și din gura lor. Sunt unele femei care sunt ferm convinse că bărbatul diferit de ele are alte nevoi, alte *orientări fizice* diferite de ale ei. Total greșit! Este și el om ca voi iar aceste nevoi invocate sunt de fapt scuze pentru a putea zbura din floare în floare căci ceea ce este adevărat, este faptul că majoritatea bărbaților au ochii pofticioși și nu i-au în calcul nimic în afară de satisfacerea dorințelor văzute, fapt care însă, ar putea fi lesne de stăpânir dacă s-ar vrea asta. Dar de ce să se chinuie când scuza cu nevoile bărbătești prinde așa de bine, nu? Și iată cum intervine tot mai mult dizgrația față de unele apucături, că doar așa le pot spune, care ne aruncă nu în față ci în spate, cu ani buni. În loc să facem loc sufletului să cuvânte, spiritului să ne umple, noi le călcăm în picioare. Și atunci e și normal ca azi iubirea poate fi privită ca pe un strop într-o mare de răutate. Am ajuns să punem mai presus de orice împlinirea fizică în dauna celei spirituale.

Din acest motiv afirm că iubirea poate fi singura armă în calea răutății umane. Ea poate descoperi în noi ceea ce de atâta timp sălăsluiește în noi, însă n-am observat până acum. Dintotdeauna adevăratele valori ale sufletului și existența noastră spirituală au fost date de iubire, căci este singura care, venită din inimă, poate conferi o existență pură și frumoasă.

Și nu este greu să facem acest lucru. Putem să ne gândim ca din perspectiva culorilor. Cum vine asta? Păi va zic eu cum.

Un filozof are predominant albul căci se întinde precum gândirea, un cercetător va avea negru căci sobrietatea specializării o impune, un poet va vedea mereu verde, căci această culoare îi va hrăni mereu viața intelectuală, iar un om ca oricare altul va crede în simplitatea albastrului ceresc.

De la toți adunând câte ceva am putea să privim *negrul* din fața noastră, cu un *alb* pur în gând, cu un *verde* debordant al vieții, afundați în *albastrul* Universului și cu un *roșu* aprins în inimi. Știu că vi-am întortocheat puțin mințile dar acestea sunt tainele ascunse ale filozofiei interioare pe care fiecare dintre noi o poate genera.

Vom vorbi în continuare despre cei și cele care se lovesc în societate de elemente discriminatorii. Și nu puține au fost momentele când am auzit pe lângă mine vorbe de genul *uite ce grasă e asta, cum arată cu ochelarii aceia, ce față are ăla, ce urât e, ce urâtă e*. Cum poți spune despre un om că este urât înainte de al cunoaște? Ești mai urât ca el prin vorbă și gândire. Sufletul nu are frumusețe fizică și nici aspect deosebit. El este frumos prin prezența lui în lume, prin starea de spirit, prin sentimente. Adevărata iubire se naște atunci când descoperi interiorul celui sau celei din fața ta făcând abstracție de felul cum arată. Descoperindu-i sufletul îți vei da seama de frumusețea exterioară a acestuia. Dacă în viață trebuie să alegi între un suflet și o frumusețe, alege sufletul căci cu el vei cuceri orice frumusețe de care te simți atras,-ă. În iubire nu contează cum arăți ci cum și ce simți. Asta nu înseamnă acum că persoanele care sunt mai frumoase decât altele nu iubesc sau nu pot fi iubite. Ideea este de a nu face diferență în ceea ce vezi, ci doar în ceea ce simți și de ce simți. Cei care suferă din cauza unor așa zise marginalizări sau afirmații răuvoitoare sa fie mândre că sunt deasupra acelorora cu mult, iar adevărata lor iubire nu va întârzia să apară ci doar rățăcește în drum spre ei. La urma urmei oricât de mult ne-am împotrivi sceptici și buni deopotrivă, fiecare avem nevoie de iubire, nu neapărat să fim mai buni sau mai curați, sau să gândim mai spiritual. Poate și nu doar poate ci sigur sunt momente când tânjim după o mângâiere, după o sărutare, după o vorbă bună, după un suflet alături, iar în acele clipe oare nu cerem de fapt iubire?

Păi dacă tot avem nevoie de ea hai să o tratăm și noi ca atare și nu doar pe o nevoie de moment. Cu bani nu poți reda un zâmbet unui om suferind de singurătate sau de vreo boală. Însă cu iubire și comunicare îi poți oferi căldură, un zâmbet în suflet și o speranță de fericire. Banul este murdar, circulă, poate fi falsificat, însă iubirea este pură, personificată în fiecare dintre noi și niciodată la comanda unei nevoi fizice prezente ci întotdeauna la o nevoie eternă a sufletului. Atunci când un cuplu se ceartă reiese la iveală felul relației dintre ei. Dacă iubirea este slabă și bazată doar pe atracție fizică sau materială, comunicarea între suflete este inexistentă și poate că în unele cazuri cuplul va rămâne nedespărțit dar din alte considerente decât cele sentimentale iar viața va deveni anostă cu remușcări și neîmpliniri sufletești. Dimpotrivă însă, dacă relația este bazată pe o iubire sinceră, curată în care partea fizică vine doar ca o împletire a purității iubirii, atunci orice neînțelegeri apărute se vor stinge prin simplul fapt că acel duosuflet realizat nu poate fi pătruns de nimic din exterior. La fel intervine aici și sărăcia. Mai bine sărac la buzunar decât sărac cu duhul. Acum să nu se înțeleagă greșit că dacă iubești numai există probleme și trăiești mai bine. Nici pe departe această afirmație, doar că iubind și fiind iubit toate aceste impedimente ale vieții pot fi trecute mai ușor. Probabil însă că un rol major în degradarea noastră spirituală mai ales în materie de iubire este educația sau mai bine zis lipsa ei. Încă de timpuriu adolescentul sau chiar mai tinerelul om este pus în situația să se descurce singur să culegă informații din altă parte decât școală sau familie. Și asta pentru că cel puțin la noi încă este un subiect tabu deșeu nu văd de ce. Și apoi ne mirăm că în timp dezvoltarea sufletească o ia în alte direcții decât în cele avizate. Oare acele prime clipe din viață când ajungi să iubești prima oară nu merită o atenție mai mare din partea tuturor? Atunci când pentru prima oară faci cunoștință cu primul sărut, când simți

că te scufunzi într-o lume cu totul aparte, când fiorii te cuprind. Aceste clipe rămân pentru totdeauna în mintea noastră și merită exploatate la maximum dar mai ales să rămânem cu ceea ce trebuie din ele. Din totdeauna esența iubirii a fost mai ușor de simțit de cât de gândit și asta pentru că ea a venit din totdeauna din inimă și nu din minte, de unde și celebra antiteză între rațiunea minții și pasiunea inimii. În cele ce urmează voi răspunde altora care precis vor susține sus și tare că trebuie să iubești cu mintea și nu cu inima sau în alte cazuri să iubești din inimă cu rațiune... pe lângă faptul că se contrazic, le pot spune că atunci când iubești cu adevărat și cu toată ființa ta nu poți iubi rațional. Eu nu cred că cineva își frânează sentimentele când o vede sau îl vede în fața sa doar pentru faptul ca mintea zice *nu*. Deși aflată de multe ori ca o barieră între minte și inimă, iubirea va urî întotdeauna logica rațiunii, pentru că nu există nici un fel de logică în a iubi. Acum voi atrage toate acuzele oamenilor de știință care încearcă să dovedească instaurarea fizică a iubirii. Dar nu este adevărat. Acea despre care vorbesc ei este atracția fizică, nevoia fizică de satisfacere generând din minte și care nu are de a face nimic cu ceea ce izvorăște din adâncul inimii. Și iată pentru a folosi și argumentele lor voi spune că într-adevăr mintea este centrul de comandă al omului, numai că fără motorul de bază care este inima acesta ar fi egal cu zero, așadar supremația inimii este dovedită din nou. Sper să niu înțeles greșit în sensul că tot ce nu ține de partea spirituală a omului trebuie aruncat, că trebuie să ne cufundăm doar în meditație, iubire, etc. Sunt conștient de faptul că omul nu iubește toată ziua. El are o slujbă, are îndatoriri, are probleme, are alte satisfacții, dar când vine vorba de iubire acestea trebuie lăsate deoparte pentru timpul și scopul lor.

Așadar nu fugiți de iubire ci întâmpinați-o așa cum se cuvine, primiți-o în sufletele voastre și poate vom fi cu puțin mai buni ca până acum.

Acest sentiment înălțător va rămâne veșnic la îndemâna tuturor, totul este să se vrea a progresa și cu sufletul nu doar cu burta. De aceea nu-i huliți pe romantici pentru retro-ul lor sau pentru stăruința metaforică și lirică, ci priviți ca pe purtători neobosiți ai înduioșătoarei și unice iubiri. Tema în sine este complexă și lungă poate am omis multe să scriu poate vor apărea și alte aspecte ce nu se regăsesc în lucrarea mea. Tocmai de aceea îmi voi cere scuze față de cei a căror pas nu l-am atins, acum când mă apropiu cu pași repezi de final.

Aș dori să mulțumesc celor care au avut răbdare să citească până la capăt acest mic eseu, și sper că am reușit să fac să reflectați mai adânc de acum încolo măcar chiar și doar câteva clipe după citire. Am încercat pe cât de poate să evit subiectivismul și cred că am reușit acest lucru, dacă nu să-m fie cu iertare, însă tinerețea și lipsa experienței scrierii și-au spus cuvântul. În final vreau să vă urez tuturor o zi sau seară plăcută, o viață plină de împliniri sufletești, multe zâmbete și lacrimi de fericire pe obraji și nu uitați niciodată că a iubi și a fi iubit este cel mai profund și emoționant eveniment al vieții noastre fără de care, poate am fi mai sterpi în suflet, în gândire...